

Vannacht leek het alsof een veel te ruwe minnaar probeerde me in slaap te wiegen, de woonwagen schudde heen en weer op zijn lekke rubberbanden. Ik hoorde nog meer vreemde geluiden dan anders wanneer ik hier zonder J. ben. Hé, een kuch, hé voetstappen, volgens mij krabt er iemand met zijn nagels over het raam, nu wordt er op de deur geroffeld, het zou de Standwerker toch niet zijn?

Het waren natuurlijk takken en dieren. Er leven hier veel vleermuizen. We hebben ook een egel, die in het donker graag door onze tuin mag scharrelen. Binnenkort zal hij wel in winterslaap gaan, het is al half oktober en behoorlijk koud. De wind is vanochtend gaan liggen, maar dat schijnt tijdelijk te zijn, volgens het weerbericht is er opnieuw storm op komst. Het regent onafgebroken. Toen ik hier gistermiddag doornat arriveerde, met een doos vol boodschappen achter op de fiets, heb ik meteen geprobeerd de kachel aan te steken. Ik ben er lang mee aan het klungelen geweest, voor vuur maken heb je talent nodig. Gelukkig is er heel veel hout. Onder de wagen ligt minstens tien kuub, J. heeft het weekendenlang druk gehad met zagen en kloven. Vorige herfst hebben de Spijkers eindelijk hun wilgen geknot, de takken waren dik als dijbenen geworden. Andere boeren knotten hun wilgen ieder voorjaar, maar op de terp heersen eigen wetten.

Ondanks alles ben ik verslingerd aan deze plek en deze

wagen. Keihard muziek draaien, nog harder ruziemaken, kreunend en schreeuwend de liefde bedrijven – het kon hier allemaal. En het kan nog steeds, als de Standwerker en de Rotterdammers er tenminste niet zijn. Op het moment sjouwen ze hier alle drie rond. Het is zaterdag, het laatste weekend van het seizoen, ze zijn waarschijnlijk bezig hun caravannetjes winterklaar te maken. Daarnet ben ik naar de wc geweest, op de grote rubberlaarzen van J. en met een paraplu boven mijn hoofd, en toen zag ik dat de caravan van de Standwerker omgeven is door plassen. Door al die regen zijn de weilanden in de polder langzamerhand verzadigd geraakt, de gemalen kunnen het niet meer aan. Wat zal de Standwerker jaloers zijn dat wij allemaal lekker droog boven op de terp zitten en hij bijna verzuipt op dat hoekje nat gras beneden.

De eerste jaren hier waren volmaakt. De enige grond die J. en ik in Amsterdam aanraakten was de aarde uit plastic zakken waarmee we in het voorjaar de bakken op het balkon vulden. Vooral J. verlangde ernaar een tuin te hebben, een plek buiten de stad waar hij kon hakken, spitten, krabben, slepen en andere, nog onbekende fysieke handelingen verrichten. Zelf had ik er ook wel behoefte aan, op voorwaarde dat ik op die denkbeeldige plek mijn werk zou kunnen doen. Ik had in die tijd al een laptop, een eenvoudige zonder harde schijf.

Op een zonnige zondag in het voorjaar hebben we op de gok een bestemming gekozen, Breukelen, vijftientig kilometer ten zuiden van Amsterdam, en daar zijn we uit de trein gestapt, een auto bezaten we nog niet. Op goed geluk liepen we langs de Vecht. Ik zie ons nog verdwaasd kijken naar al die monumentale landhuizen op de oevers. ‘Dit zit helemaal fout,’ zeiden we tegen elkaar. ‘Deze streek barst van de rijkaards, het wordt hier niks.’

Ergens tussen Breukelen en Nieuwersluis zagen we een smal weggetje dat vanaf de Vecht de landerijen in voerde, met een scheefgezakt bord aan het begin waarop met witte verf ‘Verboden toegang’ was gekalkt. Misschien komt het doordat ik ben opgegroeid in een gevangenisdorp, waar overal bordjes ‘Verboden toegang’ stonden die niet voor mij golden, ik weet het niet, maar J. en ik zijn het weggetje op gelopen. Er stonden hoge bomen langs met dunne stammen. Rondom waren weilanden, doorsneden door sloten. Er graasde een kudde bruin-met-wit gevlekte schapen, met daartussen, op naar verhouding dikke poten, drie egaal donkerbruine lammetjes.

Ik had Nederland al vaak vanuit de lucht gezien, wanneer ik terugkeerde uit een rommelig, en daardoor juist zo aantrekkelijk land. Ik had dan altijd moeite met het waternische van de streek rond mijn eigen stad, met het waterige ervan. Nu ik zelf door een polder wandelde, begon ik ineens het helle, niet te evenaren groen te prijzen. En die dotten onverstoorbaar van vorm veranderende wolken erboven! Ik snoof de lucht diep in, zo diep dat ik er duizelig van werd en J. moest vragen om even te rusten.

Nadat ik een paar minuten op mijn hurken had gezeten, liepen we door. Het weggetje veranderde, er zaten steeds meer kuilen en gaten in het asfalt. Later lag er helemaal geen asfalt meer, het werd een modderpad. Op de bomen, die ook schaarser werden, verschenen opnieuw bordjes ‘Verboden toegang’.

Na een kilometer of twee zagen we de terp. Als een afgeplatte borst van minstens zeven meter hoog rees hij op uit het vlakke land. We twijfelden even, maar liepen toch door, modderpoelen en plassen zo goed mogelijk omzeilend. Hoe dichtter we bij de borst kwamen, hoe hoger hij leek te worden. Op de linkerhelft stond een huis, het eerste sinds de

paleizen op de oevers van de Vecht. Dit was een kleine boerderij, met een oranje pannendak waarvan de noklijn was doorgezakt als de rug van een oud paard. Er stond een verzameling losse schuren bij. We zouden er zo naartoe kunnen lopen, want het pad leidde regelrecht de heuvel op. Nu we eenmaal hadden besloten de bordjes te negeren, wilden we ook zien wat er dan wel zo verboden was aan die in dit vlakke land zo intrigerende bult. Misschien was het een grafheuvel van ver voor de jaartelling, of een met gras begroeide vuilnisbelt. Maar waarom stond er een boerderij bovenop?

We sjouwden door en stonden moe onderaan, toen er een voertuig het steile pad af kwam racen, een gemotoriseerde driewieler met brede banden, die in een slip raakte terwijl hij vlak voor ons afremde. Er zat een vrouw op. Ze droeg een wijde lichtbruine overall en er groeiden haren op haar gezicht; dat ze een vrouw was, kreeg ik eerlijk gezegd pas in de gaten toen ik haar stem hoorde. Door het geronk van haar driewieler heen vroeg ze wat wij daar deden. Konde we soms niet lezen? We waren al honderden meters lang op haar terrein.

‘Heeft u misschien een glas water?’ Het klonk belachelijk, maar het was het eerste dat in me opkwam.

‘Watte?’

‘Heeft u een glaasje water?’ riep ik weer. ‘Wij zijn vanaf het station in Breukelen komen lopen. Omdat we in Amsterdam wonen, zijn we op zoek naar een stuk grond.’

Ze keek argwanend, maar zette de motor wel uit. ‘Waarom dat?’

‘Om in het weekend naartoe te gaan,’ zei J. Zijn stem klonk op een subtiele manier anders dan normaal, ik kon horen hoe belangrijk dit voor hem was. ‘We betalen natuurlijk. Het is voor een tuin.’